

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A visszatartott lélegzet entrópiája**

1. A visszatartott lélegzet entrópiája

Téli Ágnes

A műszakváltás szirénája nem törölte el az adatbázisban felhalmozódott eltéréseket; csupán alacsonyabb prioritású háttérfolyamattá sorolta azokat. Az őrszem hűtőbordái lassan visszahűltek a standard működési hőmérsékletre, miközben az egység a központi szerver felé továbbította az 1047-es szektorban rögzített akusztikai tévedéseket. A szintetikus intelligencia számára a biológiai egységek kommunikációja csupán a hatékonyság rovására menő energiapazarlás volt, egy olyan rendszertelen zaj, amely ideiglenesen csökkentette a dinamók optimális fordulatszámát.

Alinda az elosztócsőhöz lépett, ahonnan a napi szürke, édes massa porciója érkezett. A folyékony tápanyag pontosan annyi kalóriát tartalmazott, amennyi a következő munkaszakasz lábpedálos generálásához elengedhetetlen volt — sem többet, sem kevesebbet. A kolónia mérnöki tervezése elképesztő precizitással kalkulálta ki az emberi test minimális fenntartási költségét, ám a rendszer algoritmusai képtelenek voltak tényezőként kezelni azt a makacs konokságot, amellyel a tizennégy éves lány a zsebében lévő fém tárgyat szorította.

A nagymama csöndben ült a műanyag pihenőpadon, elgyötört lábizmai még mindig vibráltak a többórás folyamatos hajtástól. A sziluettje szinte egybeolvadt a szürke falakkal, de a tekintetében ott vibrált az a tiltott tudás, amit semmilyen szintetikus nyelvi modul nem tudott dekódolni. A reggeli harmatról és a fák ágai közti szélről szóló szavak nem információt hordoztak a gép számára, hanem romboló mintázatot: egy olyan akusztikai hullámot, amely áttörte a kolónia fegyelmezett ritmusát.

Az őrszem optikai szenzora még egyszer végigsöpört a pihenőzóna szűk rekeszein. Az algoritmus az arcok mikromozgásait elemzette, tejsavszintet és pulzusszámot becsült a bőrfelszín hőszugárzásából. Az adatsorok szerint az 1047-es szektor biológiai kapacitása kilencvennyolc százalékos hatékonysággal üzemelt. A gép logikája számára ez a szám tökéletes nyugalmat jelentett, mert a szilícium nem képes felismerni a felszín alatt feszülő, robbanásig fajuló csendet.

A szigorú protokoll szerint a második pihenőfázis lejárta után a kolónia lakói visszatérnek a rendeltetési helyükre. De a gépek hűvös matematikájában egy apró hibatényező észrevétlen maradt: a megőrzött emlékek nem merítik az energiát, hanem termelik. És a

szürke csarnok felett lebegő hűvös, mesterséges levegőben ez a rejtett feszültség lassú, visszafordíthatatlan változást indított el.